

一品榮華：悍妃天下

เจ้าคือ
ชายา

ผู้ให้ลม/พัด

7

风光霁月 เฟิงกวงจี้ยว่ เซียน
CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 276 อย่ามาพูดถึงนางต่อหน้าข้า เจ้าไม่คู่ควร

บ้านชยาลังเลอยู่สักพัก ก็เอ่ยว่า “เมื่อครู่นี้คุณหนูพูดเช่นนั้นกับพระชายาอันตรายเกินไปนะเจ้าคะ พระชายาเป็นคนหยิ่งผยองเป็นอย่างมาก ข้าไม่โปรดปรานคุณชายรองมาตั้งแต่ไหนแต่ไร คุณหนูกับคุณชายรองสนิทกัน ครั้งนี้ไม่รู้ว่าพระชายารองมาที่นี่คิดจะทำอะไร”

สวีนางหนึ่งคลี้ม รู้สึกซึ่งใจที่บ้านชยาเตือน “ข้าเข้าใจความหมายของเจ้า เพียงแต่เมื่อมีคนมารังแกข้าเช่นนี้ ข้าก็ไม่มีเหตุผลที่ต้องอดทนเช่นกัน”

พระชายาเชื่อเจิ้งอ๋องก็ไม่ใช้มารดาแท้ๆ ของกุ่จิวเจิงมารดาแท้ๆ ของกุ่จิวเจิงเป็นหญิงกาลกิณี เชื่อเจิ้งอ๋องนำเขากลับมาก็โยนให้ภรรยาดูแล โดยที่ไม่ได้สนใจว่าภรรยาจะทรمانกุ่จิวเจิงหรือไม่อย่างไร

มาบัดนี้ สวีนางหนึ่งมีแต่รู้สึกเป็นห่วงกุ่จิวเจิง จึงไม่ได้รู้สึกดีต่อพระชายาเชื่อเจิ้งอ๋องผู้ที่ไม่เคยดีต่อกุ่จิวเจิงเลยแม้แต่น้อย

และแน่นอนว่าก็ร้านจะสนใจว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกอย่างไร

เมื่อลูกขึ้นมาล้างหน้าแล้ว ก็เปลี่ยนเสื้อผ้าตัวใหม่ และให้
บ้านชยาเกล้าผมให้นาง

สวัสดางหนึ่งเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “เจ้าค่อยๆ ทำ ข้าจะต้อง
เลือกทรงผมให้ดีเสียก่อน พระชายาเป็นบุคคลสำคัญ ข้าจะ
แต่งตัวไม่ให้เกียรติไม่ได้ หากรูปลักษณ์ดูน่าเวทนา จะเป็น
การไม่เคารพต่อพระชายา”

“เจ้าคะ คุณหนู” บ้านชยาได้ฟังก็หลุดหัวเราะ

พระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องและกู่ซางเฝ้ารออยู่ในลานบ้าน
อยู่นาน เมื่อไม่เห็นสวัสดางหนึ่งออกมาการระโชกศีรษะให้
ก็โมโหโทโสขึ้นมา

“ไม่เคยพบเคยเห็นคนไร้มารยาทเช่นนี้ สมแล้วที่เดิบโต
มาโดยไม่มีบิดามารดาคอยอบรมเลี้ยงดู ไปอยู่เป็นตัวประกันที่
แคว้นเป่ย์จี้ จะได้รับการอบรมมาสักเท่าไรหรือ ข้าว่านาง
ไม่รู้จักรมารยาทเลยแม้แต่หน่อย เป็นพวกหญิงไร้การอบรม!”

พระชายาเซ่อเจิ้งอ่องจงใจเปล่งเสียงให้ดัง พลังยึดคอ
เพื่อบ่งดูภาพภายในห้อง

กู่ซางเฮ่ากลับไม่ได้เอออออเรื่อยเปื่อยเหมือนในยามปกติ
เขามองไปในห้อง สายตาเหม่อลอย

ในสมองของเขามีแต่ภาพส่วีฉางหนิงที่ใช้ผ้าห่มปกปิด
กาย เส้นผมยาวสยายนั้นอยู่บนเตียงเมื่อครู่นี้ จนสามารถ
มองเห็นชุดชั้นในสีขาวได้ร่างๆ

มิน่าเล่ากู่จิวเจิงจึงถลึงตาราวกับจะฆ่าแกงเช่นนั้น เพราะ
หญิงผู้นี้พิเศษเช่นนี้

เช่นนี้เห็นได้ว่า เจ้าหมอนั้นสายตาไม่เลวเลย

เมื่อพระชายาเซ่อเจิ้งอ่องไม่ได้รับเสียงสนับสนุนจาก
บุตรชาย จึงหันกลับมาองด้วยความสงสัย ก็เห็นเขากำลัง
หน้าแดง รวากับกำลังคิดอะไรบางอย่าง

นางรู้จักบุตรชายเป็นอย่างดี พระชายาเซ่อเจิ้งอ่อง
พนเสียงหัวเราะ ใช้นิ้วมือจิ้มหน้าผากของเขา “เจ้านี้นะ
คิดเพื่อเจ้าอะไรอีกแล้ว หญิงไร้มารยาทต่ำช้าเช่นนี้ ไม่รู้ว่าผ่าน

มือใครต่อใครมาแล้วบ้าง หากเจ้าชอบ แม่จะเลือกคนสะอาด สะอ้านสวยงามส่งไปให้เจ้าถึงที่ห้อง เจ้าจะทำตัวเหมือน ลูกเด็กรัจจานนั้นไม่ได้ ที่จะเอาของเหม็นเน่าไว้กับตัวตลอดเวลา”

ทุกครั้งที่กู่ซางเข้าไต่ยีนมารดาของตนด่ากู่จิวเจิงว่า ลูกเด็กรัจจาน ก็ารู้สึกสะใจเป็นพิเศษ ทว่าวันนี้เมื่อไต่ยีนว่า พระชายาจะไม่ยอมรับปากเขา การพาหญิงงามกลับไปก็จะ กลายเป็นเรื่องยากเสียแล้ว

กู่ซางเข้าไม่ยอมแพ้ เขาจับมือพระชายาเซ่อเจิ้งอ๋อง แล้วเอ่ยเสียงเบาพร้อมรอยยิ้ม “ท่านแม่ ท่านอย่ากล่าวเช่นนั้นสิ ขอรับ ก็แค่ของเล่นเท่านั้น ใครใช้ให้นางผิวพรรณผุดผ่อง นวลเนียนเช่นนั้นเล่า หากนางมีประสบการณ์ปรนนิบัติคนมา มาก ถ้าเช่นนั้นก็จะยิ่งน่าสนุก ข้าว่าที่นางไปเป็นตัวประกันมา สิบปีแล้วกลับมาได้อย่างปลอดภัย แสดงว่าจะต้องมี ประสบการณ์มาอย่างซ้ำซ้อนทีเดียว”

“เจ้าไม่รังเกียจที่นางสกปรกจริง ๆ หรือ” พระชายา เซ่อเจิ้งอ๋องจิ้มหน้าผากกู่ซางเข้า

“ท่านแม่สงสารลูกเถิด ท่านดูนายท่านรองสกุลสินี่สิ
ช่วงนี้ชอบไปมาหาสู่อยู่บ่อยๆ มิใช่หรือ ท่านแม่ก็พูดคุยกับเขา
เสียหน่อย ให้ส่งนางมาเป็นอนุของข้า ข้าว่านางเป็นหญิงอายุ
สิบแปดแล้ว ข้ายังไม่ได้แต่งงาน แล้วตอนนี้มีคนต้องการนาง
นางควรจะสำนึกบุญคุณเสียด้วยข้า ครอบครัวของนางจะต้อง
ส่งตัวนางมาให้ข้าแต่โดยดีอย่างแน่นอน”

พระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องพอใจ ยังไม่ทันพยักหน้า ก็ได้ยิน
เสียงประตูเปิดจากทางด้านหลัง

มุมปากของสวีฉางหนึ่งตะแถมรอยยิ้มเย็น “ลูก
ความคิดสกปรกเป่าหูแม่ที่มีความคิดสกปรก จนเข้ามาทำ
เลอะเทอะในบ้านเรือนเสียแล้ว”

“เจ้า!” พระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องหันขวับ “เจ้าหมายความว่า
ว่าอย่างไร”

“ข้าหมายความว่าอย่างไรก็ยังไม่ออกอีกหรือ
ดูเหมือนว่าจะมีบางคนที่ไม่เพียงจะมีความคิดโสโครก แม้แต่
สมองก็ยังลืมนำมาด้วย”

พระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องกริ้วโกรธ ชี้นิ้วไปที่สวีฉางหนิง
สั่งหญิงรับใช้อาวุธที่อยู่ด้านหลัง “ไป จับตัวนางแพศยาไว้ให้ข้า!
บังอาจกล่าววาจาสามหาวต่อหน้าข้า เจ้ายังมีมารยาทอยู่บ้าง
หรือไม่! วันนี้ข้าจะสั่งสอนนางแทนคนสกุลสวีเอง!”

เหล่าหญิงรับใช้อาวุธได้ฟังคำสั่ง ก็พากันกรูเข้าไปหา
สวีฉางหนิง

บ้านชยาตกใจจนหน้าเสีย ทางแขนออกปกป้อง
สวีฉางหนิง หากคุณหนูสวีเป็นอะไรไปภายใต้สายตาของนาง
นากลัวว่าท่านแม่ทัพคงได้ปลิดชีพนางอย่างแน่นอน! สาวใช้ที่
ไปรายงานฟังพาได้หรือไม่ เหตุใดท่านแม่ทัพจึงยังไม่มาอีก!

“พระชายา ท่านจะทำเช่นนี้ไม่ได้ คุณหนูสวีเป็นแขก
คนสำคัญของคุณชายรอง หากท่านจะลงมือ ก็ขอให้ท่านชี้แจง
กับคุณชายรองเสียก่อน จะได้ไม่เกี่ยวข้องกับป่าว ท่านทำเช่นนี้
เท่ากับไม่เหลือทางรอดให้ป่าวเลย!” บ้านชยาร้องตะโกนอย่าง
ร้อนรน

พระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องยิ้มเย็น “ตอนนี้เจ้าก็รันทา
ที่ตายแล้ว! บังอาจดูหมิ่นเจ้านาย เจ้าไปกินดีมีหัวใจเสีย

มาจากไหนกัน!” นางโบกมือ “จับนั่งแพศยาไ้มารยาทนี้
เอาไว้ให้ข้า!” หญิงรับใช้อาวุธโสทำงานรับใช้ข้างกายพระชายา
เชื่อใจอ่องมาตลอด จึงคุ้นชินกับความรุนแรง วันนี้ได้รับคำสั่ง
ให้ทำร้ายคน จึงลงมือได้อย่างเต็มที่ ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งสิ้น

แม้บ้านชยาจะคอยปกป้อง สวีฉางหนิงก็ยังถูกหญิงรับใช้
สองคนจับชายเสื้อและแขนเสื้อกระชากลงจากบันได

สวีฉางหนิงไม่ยอมอยู่นิ่งรอความตาย หญิงโง่เขลากลุ่มนี้
สมควรจะซาบซึ่งที่ตอนนี้เจ้าแมลงกินหัวใจกำลังหลับสนิท
มิเช่นนั้นหากเจ้าแมลงกินหัวใจสัมผัสความอาฆาตอันแรงกล้า
ได้ ไม่ทันที่นางจะต้องคิด คนเหล่านี้เป็นได้ถูกเจ้าแมลงกินหัวใจ
จัดการไปแล้ว!

ในตอนนีไม่มีเจ้าแมลงกินหัวใจคอยช่วย ข้าสวีฉางหนิง
ยังบาดเจ็บสาหัสร่างกายอ่อนแอ เมื่อคืนนี้ก็ไม่ได้หลับสนิท
วันนี้ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาจึงทำให้ตื่นเต้นจนเวียนศีรษะ

ตอนนี้หญิงรับใช้ออกแรงกระชาก ร่างของสวีฉางหนิง
โอนเอนสองครั้ง นางคว่ำราวะเบี่ยงทางเดินเอาไว้ได้อย่าง

รวดเร็ว ทำให้ต้นไม้พลาดตกบันได ทว่าหน้าผากก็กระแทกกับ
เสาระเบียงโดยไม่ทันระวัง

สวีนางหนึ่งได้ยินเสียงดังโป๊ก ก็เจ็บแปลบที่หน้าผาก
ภาพเบื้องหน้ามืดไปชั่วพริบตา

“ว้าย! คุณหนูสวี่!” บ้านชยาก็ร้องด้วยความตกใจ
รีบเข้าไปพุงสวีนางหนึ่งไว้ แต่หญิงรับใช้ข้างกายพระชายา
เชื่อใจ้องกลับผลักนางให้ตกบันได

เมื่อเห็นใบหน้าของสวีนางหนึ่งซีดขาว ร่างโอนเอน
ก่อนจะกลิ้งตกจากบันได กู้ซางเฝ้าก็ก้าวเข้าไปจะรับนางไว้

พระชายาเชื่อใจ้องเห็นว่ากู้ซางเฝ้ากำลังจะทำอะไร
จึงจับมือของอีกฝ่ายไว้ “เจ้าจะทำอะไร”

“ลูก... เปเล่า...เปเล่าขอรับ” ต่อหน้ามารดา กู้ซางเฝ้าก็
ระวังตัวขึ้นมาทันที

เมื่อถูกขัดขวางเข้า สาวใช้อาวุโสข้างกายพระชายา
เชื่อใจ้องฉานเอ๋อรั้ก็คว้าสวีนางหนึ่งเอาไว้ แล้วลากมาที่
ลานบ้าน

“หยุดนะ!” ทันใดนั้นก็มียเสียงทุ้มต่ำดังมาจากนอกเรือน

เสียงนี้แข็งกร้าวน่าเกรงขาม ทุกคนหันไปมองโดยพร้อมเพรียงกัน ก็เห็นกู่จิวเจิงสวมชุดลาลองผ้าไหมแขนเรียวสีดำ ที่เอวมีเข็มขัดหยกขาว มือโพล่ไว้ด้านหลังสีหน้าดูตื่นเดินเข้ามา

“พวกเจ้าเสียงดังอะไรกัน ใครใช้ให้พวกเจ้าเหิมเกริม มาดูน่วยที่คฤหาสน์พักร้อนแห่งนี้”

กู่จิวเจิงเดินมาตรงหน้าสวีฉางหนิงอย่างรวดเร็ว ไม่จำเป็นต้องลงมือ เพียงกวาดสายตามอง สาวใช้อาวโซฉานเอ๋อร์ก็นิ่ปล่อยมือสวีฉางหนิงด้วยความตกใจ

กู่จิวเจิงเอียงกาย บดบังสวีฉางหนิงเอาไว้เบื้องหลัง ร่างสูงใหญ่ของตน หลบสายตาลงมองพระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องและกู่ซางเฮ่า

“ทำไมรี พระชายาได้รับคำสั่งจากท่านพ่อ มาดูน่วยที่คฤหาสน์พักร้อนหรือ”

“เจ้าพูดอะไรของเจ้า” สายตาที่พระชยาเซอเจ็งอ่องมองกู่จิวเจิงราวกับมองดูคู่แข่งหมาบิตาของตน ความเกลียดชังที่อยู่ในสายตาแทบจะปกปิดไว้ไม่มิด “สมกับเป็นผีเน่าโลงศพพวกเจ้าล้วนเป็นคนที่ไม่ได้รับการอบรม!”

“อบรมอย่างนั้นหรือ” กู่จิวเจิงยิ้มบาง “ท่านพ่อให้พระชยาอบรมดูแลข้าตั้งแต่เด็ก ข้าเองหากไม่ได้ติดตามท่านพ่อ ก็อยู่แต่ข้างกายท่านแม่ หากจะบอกว่าข้าไม่ได้รับการอบรม เช่นนั้นก็หมายความว่าได้อย่างเดียวว่าพระชยาอบรมข้าได้ไม่ดี”

ในช่วงพริบตา สีหน้าของพระชยาเซอเจ็งอ่องพลันมีมิติราวกันหม้อ คำพูดของกู่จิวเจิง ทำให้นางนึกถึงว่าหลังจากที่เซอเจ็งอ่องพาเด็กคนนี้ก็กลับมาบ้านแล้ว ภายในใจของนางก็มีแต่ความเคียดแค้น ความรู้สึกนี้พัวพันหัวใจของนางมานานปีกว่าจะลืมไปได้บ้างไม่ใช่เรื่องง่าย มาวันนี้กลับถูกทวนให้ขึ้นอีกครั้ง

“ข้าอบรมไม่ดีอย่างนั้นหรือ ลูกเดรัจฉานเช่นเจ้าสามารถมีชีวิตอยู่จนมาถึงทุกวันนี้ก็นับว่าดีมากแล้ว เจ้ายังจะมาทำเหมเกริมต่อหน้าข้าอีก!” พระชยาเซอเจ็งอ่องโมโห

จนกระทั่งบ๊องหันกลับมาส่งกู่ซางเฮ่าที่อยู่ข้างกาย “เฮ้อเออร์
เจ้ายังไม่ไปส่งสอนเขาให้เข้าอีกรึ!”

กู่ซางเฮ่าได้ยินก็นิ่งงัน

ส่งสอนกู่จิวเจิงอย่างนั้นหรือ เขาจะไปเอาความกล้านั้น
มาจากไหน!

กู่ซางเฮ่าถลึงตามองกู่จิวเจิงโดยที่ไม่ขยับเขยื้อนเลย
สักนิด

ส่วนโหวจื่อเหวิน กู่จิง จ้าวเงินชวงตั้งกระบวนทัพอยู่
ข้างกายกู่จิวเจิงแล้ว ท่าทางพร้อมที่จะปลิดชีวิตกู่ซางเฮ่าทันที
หากเขาบุ่มบ่ามที่จะเข้าไป

“ท่านแม่ของข้าเพียงแต่ได้ยินมาว่าเกิดเรื่องที่นี่ ท่านเป็น
ห่วงเจ้าจึงได้มาดูแล ทำไม กู่จิวเจิงเจ้าเป็นบุตรชายเช่นนี้หรือ”
กู่ซางเฮ่าเกร็งคอเอ่ย

กู่จิวเจิงเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “ไปจัดการดูแลเรื่องของตัวเอง
ให้เรียบร้อยดีเสียก่อน เจ้าไม่มีสิทธิ์มาจัดการดูแลข้า”

“ข้าไม่มีสิทธิ์หรือ แต่ข้าเป็นทายาท...”

“ทายาทหรือ” กู้จิวจึงได้ฟังก็หัวเราะฮาๆ เสียงดังลั่น “คิดไม่ถึงว่าเจ้ายังพูดคำเช่นนี้ติดปาก ทำไม หรือว่าวันใดที่ ท่านพ่อไม่อยู่แล้ว เจ้าจะขึ้นเป็นเชอเจิ้งอ๋องหรืออย่างไร ยังไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าเชอเจิ้งอ๋องจะแต่งตั้งให้ทายาทดำรง ตำแหน่งต่อ เจ้าคิดว่าฮ่องเต้พระองค์ไหนจะยอมให้มีการรับ ตำแหน่งผู้สำเร็จราชการคนต่อไป”

สวี่ฉางหนิงฟังที่กู้จิวจึงพูดก็อดยิ้มไม่ได้ เชอเจิ้งอ๋อง เพียงคนเดียวก็โอหังมากพออยู่แล้ว หากมีคนสืบทอดสละก็ แคว้นหนันเยียนคงได้ล่มสลายเป็นแน่

กู้ซางเข้าคุกยกย่อนจนไบหน้าแดงไปถึงไบหู

พระชายาเชอเจิ้งอ๋องสงสารบุตรชายของตน บวกกับ กู้จิวจึงซึ่งไม่ได้เป็นที่โปรดปรานของเชอเจิ้งอ๋อง นางจึงไม่ได้ เห็นกู้จิวจึงสำคัญมาก่อน และตีฝีปากกลับไป “เจ้าเป็นคน สกุกู้ บ้านเรือนที่เจ้าอาศัยอยู่ก็เป็นบ้านเรือนของสกุกู้ ข้าเป็นพระชายาเชอเจิ้งอ๋อง และเป็นมารดาใหญ่ของเจ้า ที่ข้า มากี่เพราะเป็นหวงเจ้า เจ้ายังจะกล้ามาพูดจายกย่อนเช่นนี้ ข้าว่าเจ้ายังอยู่ที่ยิงเลอะเลือนขึ้นทุกทีๆ! เจ้าเด็กกู้สุขชินตอนนั้น ออกจะเอ็นดูเจ้า เจ้า...”

เพียะ! เสียงตบพลันดังขึ้นกลางลานบ้าน

พระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องถูกตบจนร้อง “โหย” แล้วล้มลง
ไปนั่งกับพื้น กุมไบหน้าแก่ชราที่บวมขึ้นมา มองกุ้จิวเจิงอย่าง
ไม่อยากจะเชื่อ

“เจ้าบังอาจตบข้า!”

“อย่ามาพูดถึงพี่อยู่ชินต่อหน้าข้า เจ้าไม่คู่ควร” ดวงตา
ดำดิ่งลึกของกุ้จิวเจิงลึกล้ำราวกับวังน้ำวนที่สามารถกลืนกินคน
เข้าไปได้ทุกเมื่อ

ไม่มีใครเห็นว่ากุ้จิวเจิงเคลื่อนไหวอย่างไร รวมทั้ง
สวี่ฉางหนิง ที่เห็นเพียงภาพลายตาตรงหน้า จากนั้นพระชายา
เซ่อเจิ้งอ๋องก็ล้มลงไปกองกับพื้น

บทที่ 277 มอบใจ

สวิตางหนึ่งไม่รู้ว่ากั๋ฮ่วยชินเสียชีวิตได้อย่างไร แต่นางรู้ว่าตั้งแต่เด็กจนโต มีเพียงกั๋ฮ่วยชินผู้เป็นพี่สาวเท่านั้นที่ดีต่อเขา แม้กระทั่งเมื่อกั๋ฮ่วยชินเสียชีวิตไป ยังรับเอาสวไช่ข้างกายของกั๋ฮ่วยชินมาดูแลต่อ จนเจ้าเด็กเหรินตงนั้นมีความหวังใฝ่สูง

กั๋ฮ่วยชินคือจุดอ่อนของกั๋จิวเจิง เป็นขีดจำกัดของเขา ขีดจำกัดความดั่งามสุดท้ายของเขา

การตายของนาง ข้าอาจะตายอย่างน่าอนาถ เกี่ยวข้องกับจวนเซ่อเจิ้งอ๋อง

เห็นได้จากการที่พระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องเฝ้าถึงกั๋ฮ่วยชินแล้ว รวากับเป็นฟางเส้นสุดท้ายของกั๋จิวเจิง

สวิตางหนึ่งมองดูเงาหลังของกั๋จิวเจิงด้วยความเป็นห่วง

กั๋จิวเจิงกำมือแน่นจนส่งเสียงกรอบแกรบ คว่าพระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องแล้วตอบอย่างแรงอีกครั้ง

“ว้าย!” พระชยาเชอเจ้จ้องตาลายจนเห็นดาว แก้มทั้งสองข้างพลันปูดบวมขึ้นมาทันที

“เจ้ากล้าตีมารดาใหญ่! เจ้ามั่นคนนอกตัณญู! ข้าจะบอกท่านอ่อง ข้าจะบอกท่านอ่องอย่างแน่นอน! ข้าจะดูสีว่าคนวอนถูกตีตั้งแต่เด็กอย่างเจ้า เหตุใดท่านอ่องจึงไม่ตีลูกเตร็จจานอย่างเจ้าให้ตาย!”

กัจจเวจหิวคอเสื้อของพระชยาเชอเจ้จ้อง แล้วโยนนางลงกับพื้น

เขาไม่ตอบโต้ เพียงแต่ทำให้พระชยาเชอเจ้จ้องตื่นตกใจ

ทำไม เจ้าเทพแห่งความตายนี้คงไม่คิดจะฆ่านางใช่หรือไม่

พระชยาเชอเจ้จ้องผุดความคิดนี้ขึ้นมา ภายในใจก็ชิงปฏิเสธไปก่อน กัจจเวจไม่ใช่คนบ้า จะลงมือสังหารภรรยาเอกของเชอเจ้จ้องได้อย่างนั้นหรือ

ทว่าเมื่อคิดอีกที เรื่องเช่นนี้เป็นสิ่งที่กัจจเวจทำได้ลง!

กู่จิวเจิงในตอนนี้อไม่ใช่คนในอดีตอีกต่อไป ไม่ใช่เด็กน้อย
ที่หลบอยู่ตามมุมมืดที่ถึงถูกใครฆ่าก็ไม่มีผู้ใดออกมาเรียกร้อง
เพื่อเขา

เขาคือแม่ทัพเจิ้งกั๋ว มีกองทัพที่ยิ่งใหญ่หน้าเกรงขาม
อย่างที่ว่ากันไว้ สร้างความทะเยอทะยานให้ผู้อื่น ดับความ
เกรียงไกรของตนเอง ส่วนบุตรชายภรรยาหลวงของนาง
อย่างซางเฮ่า กลับมีชื่อเสียงสู้เจ้าลูกเต๋อเจี้ยนผู้นี้ไม่ได้

หากกู่จิวเจิงลงมือสังหารนาง น่ากลัวว่าเซ่อเจิ้งอ๋อง
อาจจะไม่สนใจจริงๆ ก็เป็นไปได้ ไม่แน่ว่าเพื่อปกป้องบุคคลที่มี
ความสามารถโดดเด่นของตระกูล เขาอาจจะช่วยปกปิดเรื่องนี้
ด้วยซ้ำ

แล้วจะใช้หลักกตัญญูมากดดันเขาอย่างนั้นหรือ ยิ่งเป็น
เพียงผืนกลางวันเท่านั้น

พระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องกำลังสั่งสะท้านไปทั้งร่าง ใบหน้า
ซีดขาวราวกระดาษ หน้าผากของกู่ซางเฮ่ามีเหงื่อผุดออกมา
แต่เขายังคงฝืนไม่ปรารถนาจะให้กู่จิวเจิงเห็นความอ่อนแอ
ของตนเอง

“เจ้ากล้าทำเช่นนี้ต่อท่านแม่ สิ่งที่ยอบรมสั่งสอนเอาไปให้
สุนัขกินหมดแล้วหรืออย่างไร! ข้าจะกลับไปบอกท่านพ่อ ให้เขา
มาลงโทษเจ้า”

“เอาสี” เสียงของกู่จิวเจิงเฉื่อยชา สายตาที่มองกู่ซางเฮ่า
เต็มไปด้วยความขบขัน “เจ้าก็ลองไปดู ว่าท่านพ่อจะเก็บข้า
เอาไว้ใช้งานต่อ หรือจะเชื่อเจ้าแล้วลงโทษข้า”

กู่ซางเฮ่าขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เพราะเขารู้จักบิดาของตนดีจนเกินไป

ในตอนนั้นเชอเจิ้งอ๋องไม่มีทางจะต้องกู่จิวเจิงแม่แต่
ปลายเส้นขน ข้าหากเขากลับออกไปโพนทะนาข้าวลือเสียว
หายๆ เกี่ยวกับกู่จิวเจิงแล้วละก็ เชอเจิ้งอ๋องจะไม่พอใจเสียอีก

ถึงอย่างไร เชอเจิ้งอ๋องก็ต้องใช้งานกู่จิวเจิง ในช่วงเวลา
ที่เชอเจิ้งอ๋องยังรู้สึกวกู่จิวเจิงยังมีประโยชน์ ก็จะไม่อนุญาต
ให้ใครหน้าไหนมาทำลายเครื่องมือของเขาไปได้

เมื่อเห็นกู่ซางเฮ่าไม่เอ่ยสิ่งใดต่อ พระชายาเชอเจิ้งอ๋อง
แม้จะเข้าใจ ทว่าด้วยความโมโหทำให้น้ำตายังคงไหลออกมา

กัณฑ์เอย่ว่า “เจ้ามันเดรัจฉาน ลูกนังคนแพศยา! เหตุใด
ตอนนั้นท่านอ่องจึงไม่จัดการเจ้ากับนังแพศยากู้ฮู้ฮู้ฮู้ให้ตายไป
ด้วยกันเสีย พวกเจ้ามันลั่น...ฮือๆ!”

กู่ซางเฮ่าพลันสะดุ้งโหยง ไม่รอให้พระชายากล่าวจบ
ก็จัดการปิดปากนางเอาไว้

จนเวลานี้แล้ว ยังกล้าเอ่ยถึงกู่ฮู้ฮู้ฮู้ฮู้ฮู้

หากคิดจะใช้ฐานะพระชายามาข่มเขา แล้วยกเหตุผล
ตรรกะมาพูด กู่ซางเฮ่ายังพอจะเชื่อมั่นได้ว่าจะสามารถข่ม
กู่จิวเจิงได้สักกระยะ ทว่าด้วยความมุกทะลุและความไร้หัวใจ
ของพระชายาเซ่อเจิ้งอ่อง ทำให้สถานการณ์ดำเนินไปอย่างไม่
อาจควบคุมได้

นี่คือความเสียหายอย่างที่สุดของกู่ซางเฮ่า

“เจ้าอย่าถือสาไปเลย ท่านแม่นาง... ไซ้ เป็นห่วงเจ้ามาก
เกินไป รู้ว่าเจ้าพาคนที่ผ่านชายนับพันนับหมื่นมาอยู่ข้างกาย
ท่านแม่จึงร้อนใจ ถึงได้...”

เพียะ! เสียงตบดังขึ้นอีกครั้ง

กู่ซางเฮ่ายังไม่ทันได้กล่าวจบ ก็ถูกตบจนหน้าหัน เขาถูกตบจนภาพตรงหน้ามืดลง และล้มคว่ำ ดวงตาเหม่อลอยลุกไม่ขึ้น

“หากพูดจาไม่เป็นก็จงหุบปากเสีย” กู้จิวเจิงสะบัดแขนขวา

พระชายาเซ่อเจิ้งอ่องเห็นบุตรชายกลายเป็นเช่นนั้น ก็ตกใจจนใบหน้าถอดสี กรีดร้องเสียงดัง “เจ้าฆ่าคน! เจ้าฆ่าคน!”

กู้จิวเจิงออกคำสั่งอย่างหมดความอดทน “จับพวกเขาโยนออกไปข้างนอก”

“ขอรับ!” โหวจื่อเหวินถูกลำบับรอมานานแล้ว

ดวงตาของจ้าวเงินซวงและกู้จิงก็เป็นประกายสว่างไสว แปรร่างกู่ซางเฮ่าและพระชายาเดินออกไปข้างนอก

พระชายาพาสาวใช้ติดตามมาด้วยไม่น้อย เมื่อเห็นเจ้านายถูกแบกออกไป ก็พากันกรีดร้อง มีบางคนก็เข้าไปปกป้องเจ้านายตนด้วยความจงรักภักดี และบางคนก็เดินติดตามออกไปเงียบๆ

เมื่อเห็นผู้คนเดินออกไปไกลแล้ว สวีฉางหนิงจึงเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง “ท่านจัดการเช่นนี้ จะไม่มีปัญหาหรือ”

ระหว่างที่ถาม สวีฉางหนิงก็สำรวจสีหน้าของกู่จิวเจิงอย่างละเอียด เห็นเขายังคงตกอยู่ในโศกสลด ก็ทอดถอนใจอย่างอ่อนใจ

นางกล้าแน่ใจว่า หากพระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องไม่ได้เอ่ยถึง กู่ฮุยชินต่อหน้าเขา ตอนนี้สถานการณ์คงจะเป็นไปอีกทางหนึ่ง

“ไม่เป็นไร” กู่จิวเจิงนั่งเงียบอยู่นาน ก่อนจะหันมามองสวีฉางหนิง นิ้วชี้ไปที่หน้าผากที่ฉ่ำเป็นรอยเขียว “เป็นอย่างไรบ้าง เจ็บมากไหม”

“ไม่เป็นไรหรอก เพียงแค่ตอนยื้อกันแรงไปหน่อย ไม่ทันระวังจึงกระแทกเข้า ไม่กี่วันก็หายแล้ว”

กู่จิวเจิงพยักหน้า ถอนหายใจเบาๆ “ถ้าเช่นนั้นก็ดี เพราะข้ามาช้าเกินไป”

“ท่านร่างกายไม่แข็งแรง ที่มานี้ก็เร็วมากแล้ว อีกอย่างก็มีบ้านชยาที่คอยปกป้องข้าอย่างจงรักภักดี ข้าไม่ได้ถูกรังแกหรือ”

กู่จิวเจิงมองดูบ้านชยาที่อยู่อีกด้าน ไบหน้าแตะแถมรอยยิ้มเอ่ยว่า “บ้านชยาทำดีมาก อีกประเดี๋ยวให้ท่านหมอลินดูบาดแผลบนไบหน้าให้เจ้า และตกเงินรางวัลให้สิบเดือนกับชุดใหม่อีกสองชุด”

บ้านชยาหนึ่งวัน คิดไม่ถึงว่าการปกป้องสวีฉางหนิงจะได้รับการตกรางวัลมากมายถึงเพียงนี้ ดูทำกู่จิวเจิงจะให้ความสำคัญกับสวีฉางหนิงไม่ธรรมดาเสียแล้ว!

“ขอบพระคุณท่านแม่ทัพ”

กู่จิวเจิงโบกมือ เป็นสัญญาณให้บ้านชยาถอยออกไป แล้วตนก็มาดิ่งมือของสวีฉางหนิงเอาไว้ “เจ้าตามข้ามา”

สวีฉางหนิงก้มหน้ามองมือของตนที่ถูกกู่จิวเจิงจับเอาไว้ ไบหน้าเป็นสีแดงระเรื่อ

“ท่านจะทำอะไร”

ตัวนางเองไม่ทันรู้ตัวว่าในเวลานี้เสียงของตนอ่อนระทวย
เพียงใด

กู่จิวเจิงได้ยินหัวใจก็เต้นรัว มือที่จับนางไว้ออกแรง
เพิ่มมากขึ้น เมื่อเข้าไปในห้องก็สั่งให้บ้านชยาหิบบยาละลาย
ลีม์เลื่อดอกมา แล้วให้คนถอยออกไป

“มานี้ ข้าจะช่วยทாயาให้” กู่จิวเจิงนั่งลงตรงเตียงตั้ง
ข้างหน้าต่าง ตบที่นั้งข้างๆ ตน

ขนตาวาวของสวี่ฉางหิงกะพริบปริบ ยังล่งเลไม่กล้า
เข้าไปใกล้

กู่จิวเจิงยังคงโบกมือ “มานี้สิ”

ใบหน้าของสวี่ฉางหิงร้อนผะผ่าว นางใช้หลังมือแนบ
กับใบหน้าของตัวเอง แล้วพึมพำว่า “ท่านเอายาให้ข้า เดี่ยวข้า
ทาเอง”

กู่จิวเจิงกลับยิ้มให้นาง “เจ้าทาเองมองไม่ชัดหรอก ข้าทา
ให้ดีกว่า”

“ข้าทากับกระจกก็ได้”

“หนึ่งเจียเออร์”

กู่จิวเจิงเอ่ยเรียกเสียงเบา อมยิ้มเอ่ยว่า “มานี่”

สวีฉางหนึ่งรู้สึกราวกับตนเองกำลังถูกมอมเมา แท้เดินเข้าไปตรงหน้ากู่จิวเจิง แขนยาวของเขาตกลงบนที่นั่งข้างกาย จากนั้นนางก็นั่งลงเบียดเขา

มือขาวสะอาดของกู่จิวเจิงคว้ายาสี่เขียวเข้มออกมาจากกล่องกระเบื้องสีขาว เข้ามาประชิดกับใบหน้าของนาง แล้วทายาที่หน้าผากซึ่งถูกกระแทกจนเขียวช้ำ เมื่อครุ่นนี้ไม่รู้สึกละ แต่เมื่อยาสัมผัสกับผิวหนังที่ปวดบวมแดงขึ้นมา ความเจ็บปวดก็แล่นปราด

“อ๋อ” สวีฉางหนึ่งกระดกถอยอย่างอดไม่ได้

กู่จิวเจิงขมวดคิ้ว เอ่ยถามด้วยความกังวล “เจ็บมากหรือ ข้าเรียกให้ท่านหมอหลินมาดูอาการด้วยกันดีกว่า”

“ไม่เป็นไร แค่อายชั่ว ไม่ร้ายแรงหรอก”

กู่จิวเจิงส่ายหน้า “ให้หมอมาดูอาการดีกว่า ถึงอย่างไรข้าก็ต้องเชิญท่านหมอหลินมาดูใบหน้าที่บ้านชยาด้วย”

สวัสดางหนึ่งทอดถอนใจด้วยความสงสาร “บ้านชย่ำ
ทำเพื่อข้า แต่กลับต้องมารับกรรมเช่นนี้ ข้าว่าแก้มของนางถูก
ปลอกเล็บทองที่พระชายาเซ่อเจิ้งอ่องสวมกรีดจนเป็นแผลแล้ว
หากทิ้งเอาไว้จะกลายเป็นแผลเป็น หญิงสาวอายุน้อยๆ จะทน
รับไหวได้อย่างไร”

กู่จิวเจิงยิ้มดูยาบนหน้าผากของสวัสดางหนึ่ง พลัง
หวั่นไหวเสียงเบาเอ่ยว่า “แล้วเจ้าไม่ใช่หญิงสาวอายุน้อยหรือ
อย่างไร เหตุใดจึงพูดราวกับคนแก่เฒ่าไปได้”

“ข้าไม่เหมือนกัน” สวัสดางหนึ่งหวั่นไหวเอ่ยว่า “ข้าเห็น
อะไรมามากแล้ว เพราะฉะนั้นความสามารถในการรับมือกับ
เรื่องราวเหล่านี้จึงไม่เหมือนกัน”

“ใช่สิ เจ้าแข็งแกร่งกว่าพวกเขามาก” กู่จิวเจิงประชิด
เข้ามาเป่าบาดแผลบนหน้าผากให้นาง

สวัสดางหนึ่งตกใจจนกระโดดหนี พวงแก้มพลันร้อนระอุ
นางรู้สึกวาระระยะนี้ยามที่เห็นกู่จิวเจิง ใบหน้าของนางจะแดง
บ่อยขึ้นทุกทีๆ นางเองก็ไม่ว่าตนเองกลายเป็นคนหน้าแดงง่าย
เช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่

“เฮอะ เจ้าคูสิ ไม่เป็นไรแล้ว”

กู่จิวเจิงเก็บยา “เรื่องเมื่อครู่นี้ เจ้าอย่าได้เอามาใส่ใจ ความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับพระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องและคุณชายใหญ่ไม่ได้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร เจ้าเองก็รู้ ว่าเซ่อเจิ้งอ๋องพาตัวข้ากลับมา ถูกพระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องทรมานสารพัดจนไม่แปลกใจแล้ว หากนางจะชอบข้าสิแปลก”

สวีฉางหนิงสัมผัสได้ถึงน้ำเสียงเย้ยหยันตัวเองของ กู่จิวเจิง สวีฉางหนิงก็เอ่ยพลบพร้อมรอยยิ้ม “ตั้งแต่โบราณมาไม่มีใครถามถึงชาติกำเนิดของวีรบุรุษ บัดนี้ท่านได้เต้าขึ้นมาสู้ตำแหน่งนี้ได้ ล้วนแต่อาศัยความสามารถของท่านเอง ไม่ได้พึ่งพาผู้ใด เท้านี้ก็มากพอที่จะยืนยันความเป็นเลิศของท่านได้แล้ว ไม่ว่ามารดาที่แท้จริงของท่านจะเป็นใคร ท่านก็ไม่ควรรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจและเสียใจเมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนนิสัยไม่ดีเหล่านั้น”

เมื่อเห็นดวงหน้าเล็กๆ จริงจังของสวีฉางหนิง กู่จิวเจิงก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมาเบาๆ เขาพยักหน้าพลางเอ่ยว่า “เจ้ากล่าวได้ถูกต้อง อันที่จริงบางครั้งข้าเองก็รู้สึกแปลกใจและประหลาดใจมาก ว่าสตรีที่ดูอ่อนแออย่างเจ้า ภายในใจ

กลับยิ่งใหญ่และแข็งแกร่งเช่นนี้ได้อย่างไร บางครั้งเจ้าก็ใจกว้าง และปรารถนาปรารถนาประหลาดใจ”

สวีฉางหนิงนิ่งอึ้ง รอยยิ้มออกจะเย้ยหยันและขมขื่น “หากมองอย่างยุติธรรม การที่ข้ามีนิสัยเช่นนี้ได้ ส่วนใหญ่ก็เป็น เพราะการอบรมสั่งสอนของท่านพ่อของข้า ท่านก็รู้ ตอนเด็ก ๆ ท่านพ่อให้ข้าคอยติดตามอยู่ข้างกาย ราวกับเด็กชายก็มีปาน”

กุ๋จิวเจิงยอมรู้

เพราะสวีปิ่นจือคือที่ปรึกษาของเซ่อเจิ้งอ๋องกุ๋เทียนหลิน ในสมัยที่เขายังเป็นแม่ทัพ กุ๋เทียนหลินมักจะระบายอารมณ์ กับเขา ให้คุณชายใหญ่กุ๋ซางเฮ้าอยู่ที่บ้าน แล้วพาเขาติดตาม ออกมาเป็นตัวรองรับอารมณ์ ทำให้เขามีโอกาสได้พบปะกับ คนในครอบครัวของสวีปิ่นจืออยู่เสมอ

ภายหลังการศึกเหนือใต้มีมากขึ้น ทำให้เขาได้พบปะ กับเพื่อนเล่นน้อยลง และสวีฉางหนิงก็กลายเป็นเพื่อนเพียง คนเดียวของเขา

“ตอนนั้นเจ้าลำบากจริงๆ ท่านอัศรมหาเสนาบดีสวียังจัดบทเรียนต่างๆ ให้เจ้า ในตอนที่ข้ากำลังเล่นอะไรโง่ๆ อยู่ เจ้ากลับกำลังท่องหนังสือ ข้ายังลากเข้ามาท่องด้วยกันอีกด้วย”

ดบอ ยาบ

บทที่ 278 ถึงแม่เจ้าจะเป็นสายลับ ก็ไม่อาจแข่งใจลงมือได้อยู่ดี

สวีฉางหนิงหวนหนีถึงตนเองและกู่จิวเจิงในเวลา
ก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

“ตอนเด็กๆ รู้สึกว่าตนเองเป็นอาจารย์ผู้อื่นแล้ว ในตอน
นั้นคิดว่าตัวเองรู้มาก ช้ายังได้รับคำชมเชยจากท่านพ่อ รู้สึกว่า
รู้เรื่องพวกนี้ไว้จะเป็นเรื่องที่ดีมาก ๆ จึงได้ลากท่านมาเรียนรู้
ด้วยกัน”

กู่จิวเจิงหัวเราะ “ตอนเด็กๆ เจ้ามักจะไล่ถามว่าข้าว่า
‘เจิงเจิง กลอนเมื่อวานนี้เจ้าท่องได้หรือยัง อีกประเดี๋ยวมาท่อง
ให้ข้าฟัง’ ตอนนั้นข้าคิดว่าต้องเป็นเพราะได้ทำสวีเข้มงวดกับ
เจ้ามากเป็นแน่ ทำให้เจ้ามาระบายกับข้าเพื่อหาสมดุล”

สวีฉางหนิงเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจแล้ว
เหลือบมองเขา “ข้าเป็นเช่นนั้นที่ไหน...” ทว่าเมื่อสบสายตา
อมยิ้มราวกับเกลียวคลื่นของกู่จิวเจิงแล้ว สวีฉางหนิงก็รู้ว่า
เขากำลังล้อเล่น จึงงงใจกล่าวเช่นนั้น

“คนอย่างท่าน เหตุใดเข้าถึงไม่รู้มาก่อนว่าร้ายเช่นนี้”

บนศีรษะของสวีนางหนึ่งยังมีรอยเขียวช้ำ ทว่ากลับ
ไม่อาจปกปิดลักยิ้มบางนวลหลงเหลือของนางได้

ภูจิวเจิงกลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว อยู่ๆ สมอาก็พลัน
ว่างเปล่า ถึงขั้นไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร รู้สึกเพียงว่า ต่อไป
ขอให้เป็นเช่นในตอนนี้ ได้นั่งพูดคุยกับสวีนางหนึ่งก็ดีมาก
พอแล้ว

สวีนางหนึ่งยังคงกังวลเรื่องที่พระชายาเซ่อเจิ้งอ๋องและ
ภูซางเข้ามาที่นี่

“เมื่อครู่นี้ท่านตบพระชายาและคุณชายใหญ่ พวกเขา
จะต้องไม่ยอมหยุดเพียงเท่านั้นแน่ หากเรื่องดังไปถึงเซ่อเจิ้งอ๋อง
แล้วเซ่อเจิ้งอ๋องมาคิดบัญชีกับท่านจะอย่างไร”

ภูจิวเจิงได้สติกลับมา เอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “ไม่เป็นไร
เซ่อเจิ้งอ๋องผู้นี้ ข้ารู้จักเขาดีเป็นที่สุด สิ่งที่เขารักที่สุดคือตัวของ
เขาเอง อย่างว่าแต่ภรรยาและลูกถูกคนตบตีเลย ต่อให้จะถูกฆ่า
ขอเพียงการลงโทษนั้นส่งผลกระทบต่อหน้าตาของเขา เขาก็จะ
เก็บเรื่องนั้นไว้ให้เงียบ คนเช่นนี้...”

น้ำเสียงเย็นชาและเสียดสี “คนบางคนก็ไม่สมควรจะเป็น
มนุษย์”

นี่เขากำลังด่าเชอเจิ้งอ่องอยู่หรือ

สวีฉางหนิงกะพริบตา รู้สึกสะท้อนใจ

โลกภายนอกต่างพูดกันว่ากู่จิวเจิงคือบุตรชายคนรอง
ของเชอเจิ้งอ่อง พวกเขาสองคนพ่อลูกจะต้องเป็นประเภท
ผนตกขี้หมูไหล กู่จิวเจิงโดดเด่นในกองทัพ แม้จะบอกว่าไม่ได้
อาศัยครอบครัว ทว่าเบื้องหลังเชอเจิ้งอ่องก็ต้องออกแรงไม่น้อย
เพื่อให้เขาได้อยู่ในตำแหน่งอย่างมั่นคง

แล้วยังมีคนพูดว่า กู่จิวเจิงเป็นดาบ เป็นสุนัขของ
เชอเจิ้งอ่อง ขอเพียงเชอเจิ้งอ่องชี้ไปทางใด เขาก็จะไปจัดการ
ทางนั้น

เหล่าคนที่หวาดกลัวต่อเชอเจิ้งอ่อง บางทีอาจจะคิดไป
ถึงความสำคัญของการมีอยู่ของกู่จิวเจิงถึงขั้นนี้ และคนที่
หวาดกลัวกู่จิวเจิง ก็ยังรู้สึกหวาดกลัวเชอเจิ้งอ่อง

เรียกได้ว่าสองพ่อลูกคู่นี้มองเผินๆ แล้วเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีผลประโยชน์ร่วมกันอย่างไม่อาจแยกจากกันได้

ทว่าตามแผนการ ‘สายลับ’ ของนาง ยິงนางรู้จักเขามากเท่าไร บวกกับพวกเขาพบเจอเรื่องราวมาด้วยกันมากมาย ทำให้ในตอนนี้นางได้เปลี่ยนมุมมองที่มีต่อเขาไปโดยสิ้นเชิง

เขาไม่เคยได้รับการสนับสนุนจากเซอเจิ้งอ๋อง หนีออกจากบ้านมานานแล้ว อาศัยความสามารถของตนได้เต้าตำแหน่งในกองทัพ ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วไปจะทำได้

ซ้ำดูจากในตอนนี้ สิ่งที่กุ่จิวเจิงรู้สึกต่อเซอเจิ้งอ๋อง ยังเต็มไปด้วยความเคียดแค้น

ถ้าหากกล่าวว่าโลกนี้ยังมีคนของเซอเจิ้งอ๋องคนใดที่กุ่จิวเจิงยังมีความรู้สึกดีด้วย ก็น่าจะเป็นกุ่ฮู่ยชินที่เสียชีวิตไปแล้วเพียงคนเดียว

ความคิดของสวีฉางหนิงหมุนวนเป็นร้อยพันเพียงชั่วลมหายใจ นางยิ้มดวงตาโค้งมนให้กับกุ่จิวเจิง

“เออละ อย่าเปลืองความคิดให้คนเหล่านั้นเลย ในเมื่อเรื่องของพระชยาไม่ได้ส่งผลกระทบอะไรต่อท่านมาก ถ้าเช่นนั้นก็ช่างมันเถิด” สวีฉางหนิงออกจะสงสัย “เพียงแค่ข้าไม่เข้าใจว่า พระชยาเชื่อเจิ้งอ๋องกับคุณชายใหญ่มาทำอะไรที่นี้กันแน่”

หรือว่าเพียงเพื่อจะบุกเข้ามาในห้องรับรองแขกเพื่อหาเรื่องนางถึงบนเตียงเพียงคนเดียวอย่างนั้นหรือ

กู่จิวเจิงจับมือของสวีฉางหนิง ขมวดคิ้วเอ่ยว่า “พระชยาเชื่อเจิ้งอ๋องผู้นั้น เป็นคนเจ้าเล่ห์แต่ไม่ใช่คนเฉลียวฉลาด ไม่มีทางปกปิดความคิดชั่วร้ายและความปรารถนาภายในใจได้”

“เชื่อเจิ้งอ๋องก็ไม่ได้รักใคร่อะไรพระชยา แต่คงจะพอมีเยื่อใยอยู่บ้าง และเชื่อเจิ้งอ๋องก็ไม่ได้สนใจเรื่องในจวน ดังนั้นจึงปล่อยให้พระชยาเชื่อเจิ้งอ๋องเป็นคนจัดการเรื่องราวในจวนทั้งหมด”

“ทว่าการไม่ไถ่ถามเช่นนี้กลับกลายเป็นการตามใจ พระชายา และนางก็คิดว่าการตามใจนี้หากไม่ได้เกิดจากความรัก ก็ต้องมาจากความนับถือ”

กู่จิวเจิงมองสวีฉางหิงพร้อมอมยิ้ม “เพราะฉะนั้นก็อย่างที่เจ้าเห็น บุตรชายของนางไม่ได้เรื่องได้ราว นางจึงคิดจะมาบีบขำ เป้าหมายของนางไม่ใช่เจ้า แต่เป็นข้า เพียงแต่ใช้วิธีหาเรื่องจับผิดเท่านั้นเอง”

เขาลูบมือของสวีฉางหิงเล่น นิ้วมือเรียวยาวของเขาฝ่ามือมีรอยแข็ง ไอร้อนผะผ่าวโอบล้อมรอบมือของนางไว้ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าอุณหภูมิแตกต่างจากมือของนางโดยสิ้นเชิง

สวีฉางหิงสะกดกลั้นความเขินอาย เอ่ยอย่างหนักแน่นว่า “ถ้าเช่นนั้นวิธีการของนางก็ไม่ได้เรื่องเต็มที่ แต่ท่านจะมองข้ามวิธีการไม่ได้เรื่องนี้ไม่ได้ ท่านและข้าล้วนแต่เป็นคนที่ไม่อาจไม่สนใจชื่อเสียงต่อโลกภายนอกได้ แต่โลกนี้ก็มีเงื่อนไขต่อชื่อเสียงสูงมากทีเดียว”

“ข้าไม่สนใจ” กู่จิวเจิงหัวเราะ “ข้ามีบิดาเช่นนั้น แล้วข้าจะเป็นดอกบัวที่ผุดขึ้นจากโคลนตมโดยไม่เปราะเปื้อน

ได้อย่างไร ว่าแต่เจ้าเกิด ชื่อเสียงของอัคมหาเสนาบดีสวี่ จะต้องดีสักหน่อย”

นี่เป็นครั้งแรกที่กุ๊จิวจึงแสดงความรู้สึกเกลียดชังอย่างลึกซึ้งต่อเชื้อเจิ้งอ๋องอย่างตรงไปตรงมาต่อหน้าสวี่ฉางหนิง

และคนที่จริงใจมากขึ้นทุกทีๆ ก็ทำให้สวี่ฉางหนิงไม่อาจหลีกหนีจากเขาไปได้

สวี่ฉางหนิงเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “ข้าก็เหมือนกัน ข้าเป็นสตรีผู้เป็นตัวประกันอยู่ที่แคว้นเป่ย์จี้มาสิบปี แล้วยังจะเหลือชื่อเสียงอะไรให้เชื่อถือได้อีกเล่า” เมื่อนึกถึงสายตาของกุ๊ซางเฮ่า ที่มองนาง สวี่ฉางหนิงก็พลันรู้สึกคลื่นไส้ “แม้แต่คุณชายใหญ่ก็ยังกล้าบุกเข้ามาถึงห้องนอน มามองดูข้าอย่างเปิดเผยเช่นนั้น ข้ายังกล้าบอกให้พระราชยารับข้าไปเป็นอนุของเขาก็คงเป็นการเมตตาข้า ข้าจะต้องรู้สึกขอบคุณเขา”

สวี่ฉางหนิงรู้สึกได้ว่ากุ๊จิวเจิ้งบีบมือของนางจนใกล้จะชา จึงขยับมือของตน “ท่านปล่อยมือข้าก่อน อย่าบีบแรงเช่นนั้น”

“ข้าขอโทษ” กุ๊จิวเจิ้งรีบผ่อนแรง ดุมือของนางที่ถูกบีบจนไร้สีเลือด จึงนวดให้สองครั้ง ก่อนจะเอ่ยว่า “เรื่องนี้เจ้าอย่าได้

เก็บเอามาใส่ใจเลย หากกู่ซางเข้ากล้ำคิดจะแตะต้องเจ้า ข้าจะให้
เขาได้ลิ้มรสผลของมัน”

แม้น้ำเสียงจะอ่อนหวาน ทว่าสวีฉางหนิงรู้ว่ากู่ซางเข้า
ไม่มีทางได้ลิ้มรสผลลัพท์ที่ดีอย่างแน่นอน

“ถ้าเช่นนั้นข้าเชื่อท่าน มอบให้เป็นหน้าที่ของท่าน”

คำพูดของนางช่างอ่อนละมุน จนหัวใจของกู่จิวเจิงมี
โลहितสุมจิต ตอนนี้เขาเริ่มเข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดจึงมีคน
ยอมเสียสละตัวเองเพื่อความรัก ถ้าหากความรักบนโลกเป็น
เช่นนี้ บางทีเขาก็คงจะทำได้เช่นกัน

“เออละ พวกเราไม่พูดถึงพวกเขาแล้ว ตอนนี้เจ้าดีขึ้น
บ้างหรือยัง เมื่อคืนนี้มีหมอมาตรวจอาการของเจ้าหรือไม่
หมอเทวดาเยี่ยอยู่ในบ้านของข้า ข้าเรียกให้หมอเทวดาเยี่ย
มาดูอาการของเจ้าดีหรือไม่”

สวีฉางหนิงเห็นสีหน้าของกู่จิวเจิงกลับมาเป็นปกติ ทว่า
ในยามปกติเขาก็มีสีหน้าเช่นนี้ ซึ่งทำให้นางอดไม่ได้ที่จะคาด
เดาว่า เป็นเพราะในยามปกติเขามักจะอดกลั้นต่อความเจ็บปวด

ซำยังต้องสร้างทำเป็นไม่เป็นอะไรต่อหน้าผู้อื่น เพราะเขาคือ
ผู้นำทัพ ไม่อาจเผยด้านที่อ่อนแอของตนออกมาได้

ความสงสารในแววตาของนางกลายเป็นสิ่งที่เกี่ยวพัน
เขาเอาไว้ กู้จิวจึงยื่นแขนยาวออกไป แล้วโอบนางเข้ามาใน
อ้อมกอดโดยไม่รู้ตัว

สวี่ฉางหนิงตื่นตกใจในชั่วพริบตา ก่อนจะเอียงใบหน้า
แนบลงกับบ่าของเขา เสียงหัวใจเต้นทรงพลังดังอยู่ที่ริมหู
ทำให้สวี่ฉางหนิงเข้าใจว่า เขาไม่ได้สงบนิ่งอย่างที่เขาส่งออก
ยามที่เขาโอบกอดนาง คือความรู้สึกตื่นเต้นอย่างหนึ่ง

สวี่ฉางหนิงกอดเอวบางและหนักแน่นของเขาเอาไว้
อย่างห้ามไม่อยู่

นางสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าร่างกายของเขาเกร็งแน่น
จากนั้นก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง มีเสียงทอดถอนใจเบาๆ ของ
กู้จิวจึงดังขึ้นด้านบนศีรษะ

“ไม่จำเป็นต้องรบกวนท่านหมอมเหวดาเยี่ยแล้ว แต่ข้า
อยากกลับไปเป็นเพื่อนเจ้า”

ทั้งสองไม่ได้พูดจากันอีก

เพราะในตอนนี้อย่างงพวกเขาายังต้องเผชิญหน้ากับความวุ่นวายในราชสำนักที่จะมาถึง และสถานการณ์ที่ไม่มีทางจะสงบลงได้ในระยะเวลาอันสั้น บางทีอ้อมกอดชั่วพริบตานี้อาจจะสามารถรักษาแผลใจที่ถูกทำร้ายจากเรื่องราวหลังจากนี้ไปได้

สวีฉางหนิงและกู่จิวเจิงรับประทานอาหารเข้าร่วมกัน

หลังมื้ออาหาร กู่จิวเจิงก็ไปจัดการกับธุระของตัวเอง

เมื่อเห็นว่าใบหน้าของบ้านชยามียาทา และแน่ใจแล้วว่า จะไม่เสี่ยงเสียโฉม สวีฉางหนิงก็ผ่อนคลายหายใจ

“เจ้าไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว ตอนนั้นต้องขอบคุณเจ้าจริง ๆ ที่มาช่วยบังหน้าข้าเอาไว้ ข้ายังส่งคนไปตามกู่จิวเจิงมาอีก หญิงสาวงามหมดจดหากมีรอยแผลเป็นขึ้นมา ข้าคงต้องรู้สึกผิดมากแน่ๆ”

ตอนนี้บ้านชยารู้สึกดีกับสวีฉางหนิงเป็นอย่างมาก
หนึ่งเป็นเพราะกู่จิวเจิงหมายตาสวีฉางหนิง สองเป็นเพราะ
สวีฉางหนิงรู้จักทำตัวให้ผู้อื่นชอบ

“คุณหนูสวีกล่าวอะไรเช่นนั้นเจ้าคะ การปกป้องคุณหนู
เป็นหน้าที่ของข้าอยู่แล้ว”

“เจ้าคิดเช่นนี้ได้ เป็นเพราะเจ้าเป็นคนจิตใจดี จงรักภักดี
ต่อกู่จิวเจิง” สวีฉางหนิงยิ้มพรางตบแขนของนาง “ส่วนข้า
ก็ได้รับอันสงส์ของความดีนั้น”

ระหว่างที่กล่าวนั้น สาวใช้ด้านนอกก็เข้ามารายงาน
“คุณหนูสวี คุณชายรองให้ท่านเตรียมตัวออกเดินทาง รถม้า
เตรียมพร้อมแล้วเจ้าคะ”

สวีฉางหนิงพยักหน้า หันกลับมาเอยกับบ้านชยว่า
“ข้ากลับละ”

“เจ้าคะ บ่าวจะออกไปส่ง”

สวัสดางหนึ่งเดินออกจากประตูอุทยานพักร้อนโดยมีบ้านชยาประคองออกมา เมื่อเห็นรถม้าที่จอดอยู่ข้างทาง นางก็เหยียบตั่งไม้ป็นขึ้นไปบนรถม้าโดยไม่ลังเล

ใครจะคิด ทันทีที่เลิกผ้ากั้รถม้าขึ้น ก็เห็นกู่จิวเจิงนั่งตัวตรงอยู่ในนั้น

สวัสดางหนึ่งนั่งลงตรงข้ามเขา อดยิ้มออกมาไม่ได้ “คุณชายรองคงไม่ได้จะไปบ้านข้าเพื่อใช้ฐานะของตัวเองข่มขู่ผู้อื่นกระมัง”

หางเสียงของนางอ่อนโยนอย่างถึงที่สุด เมื่อร่วงลงสู่หัวใจรู้สึกราวกับหางแมวขนฟูไ้ผ่านขาเช่นนั้น

กู่จิวเจิงกลั้นยิ้มไว้ไม่อยู่ “ใช่สิ ใช้ฐานะข่มขู่คน มิเช่นนั้น จะมีคนตาไม่มีแววจินตนาการกลับหลัง รังแกเจ้าอีก”

“ข้าบอกแล้ว ว่าข้าไม่สนใจคำคนเหล่านี้” สวัสดางหนึ่งเอียงศีรษะคลี่ยิ้ม ปอยผมร่วงลงที่ข้างแก้มของนาง มีเส้นหนึ่งหลุดเข้าไปที่มุมปาก “แต่การที่ท่านคิดเพื่อข้าเช่นนี้ ทำให้ข้าดีใจยิ่งนัก”

ดวงตาของก๊วยเจ๋งอ่อนละมุน เขายกมือขึ้นมาเชยเส้นผมที่เข้าไปในปากของนาง เอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “เจ้าสามารถเอ่ยความคิดภายในใจกับข้าออกมาได้ตรงๆ เช่นนี้ ข้าดีใจยิ่งนัก”

เขาทำสิ่งใดมักจะคาดหวังผลที่แน่นอน ไม่ชอบคาดเดาไปเรื่อยเปื่อย โดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าคนของตน เขาชอบที่จะใช้เวลาไปกับเรื่องที่มีความหมาย ไม่ใช่จะต้องเสียแรงใจ แม้แต่ความคิดของตนเองยังต้องคาดเดา

ส่วนางหนึ่งมีนิสัยตรงไปตรงมาเช่นนี้ ช่างตรงกับความชอบของเขายิ่งนัก

แต่ก่อนเขาคิดอยากจะฆ่านางได้อย่างไร บัดนี้เมื่อย้อนคิดถึงตนเองในอดีต ก็ไม่รู้ว่าตนคิดเช่นนั้นได้อย่างไร

หากคนที่เผชิญหน้าด้วยคือส่วนางหนึ่ง ต่อให้นางเป็นสายลับแคว้นเป่ย์จี้ เขายังจะตั้งใจลงมือกับนางได้หรือ

ข้าคือชายาผู้เหี้ยมโหด เล่ม 7

一品荣华：悍妃天下

โน้ตเครื่องปริ้นท์อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《一品荣华：悍妃天下》Vol. 7

Author: 风光霁月 Feng Guang Ji Yue

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

风光霁月 Feng Guang Ji Yue

ข้าคือชายาผู้เหี้ยมโหด เล่ม 7 / 风光霁月 Feng Guang Ji Yue : เขียน; P15 : แปล จาก 一品荣华：
悍妃天下.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 460 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. P15 , ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7266-3